

Henvisningen til, at ingen Menighed mod Menighedsraadets Ønske kan faa en kvindelig Præst, løser ikke denne Vanskelighed under Hensyn til, at Folkekirken danner en Enhed, hvor der maa være Fællesskab med Hensyn til et saa vigtigt Punkt som Adgang til det kirkelige Embede, og bliver tillige illusorisk derved, at Hjælpepræster (og som saadanne begynder de fleste deres Præstegerning) ansættes uden Medvirken fra Menighedsraadene.

Skulde paa Trods af alt det fremførte Tanken om kvindelige Præster gennemføres i den danske Folkekirke, maatte det være, fordi der gjorde sig et stærkt aandeligt Krav gældende derom i betydelige Kredse af Menigheden. I Kirkens Historie har man til Tider brudt med vægtige kirkelige Traditioner (f. Eks. paa Reformationstiden); men da har der ligget en stærk aandelig Bevægelse bag, der med Livets Ret krævede de nye Veje. Men dette er for Tiden aldeles ikke Tilfældet i Spørgsmaalet om kvindelige Præster. Om Sagen i Fremtiden vil stille sig anderledes, om man engang vil føle sig tvunget af Livets Krav til paa dette Punkt at bryde med den apostolske og kirkelige Tradition, maa det overlades Fremtiden at afgøre.

Under Henvisning til alt det ovenfor fremførte maa jeg bestemt fraraade Gennemførelsen af den omhandlede Reform.

Scharling.

Til Kirkeministeriet.
